

7. Telstra Corporation Limited v Phone Directories Company Pty Ltd. 2010. URL: <https://pinpoint.cch.com.au/document/legauUio1691235sl251986281/telstracorporation-limited-v-phone-directories-company-australia-pty-ltd> (дата звернення 09.05.2020).
8. Swapnil Tripathi and Chandni Ghatak. Artificial Intelligence and Intellectual Property Law. *Christ University Law Journal*. No. 1. 2018. 83-97p.
9. Марценко Н.С. Правовий режим штучного інтелекту в цивільному праві. *Актуальні проблеми правознавства* 4 (20)/2019. 2019. 91-98с. URL: <http://appj.tneu.edu.ua/index.php/apl/article/viewFile/797/785>
10. Martsenko, N. (2020). Determining the place of artificial intelligence in civil law. *Studia Prawnoustrojowe*, (47). <https://doi.org/10.31648/sp.5279>

Мануляк Н.

студентка юридичного факультету

Західноукраїнського національного університету

Науковий керівник: к.ю.н., доцент

кафедри цивільного права та процесу ЗУНУ

Бутрин-Бока Н.С.

БЕЗПЕКА КОРИСТУВАННЯ ІНТЕРНЕТ-РЕСУРСАМИ: ДЕЯКІ ПРАВОВІ АСПЕКТИ

Сьогодні Інтернет проник майже повністю у наше життя і діяльність. Окрім комп'ютерів та ноутбуків, ми підключаємо до Інтернету все: мобільні телефони, планшети, холодильники, телевізори й багато інших портативних пристроїв. Саме тому дуже важливо знати якомога більше про безпеку у Всесвітній мережі. Необхідно віднайти правильні способи захисту нашого приватного життя, коли ми перебуваємо онлайн. Багато хто з нас думає, що безпека в Інтернеті – це ілюзія, і бути захищеним зараз неможливо, адже веб-сайти збирають конфіденційну інформацію так тонко, що ми навіть не знаємо що саме їм відомо. Це, можливо, й так, але ця невпевненість – ще одна причина, щоб зберегти свою приватність та уникнути витоку персональних даних в Інтернет [1].

Як нам відомо, важливою ознакою сучасних загальносвітових процесів є розбудова інформаційного суспільства. У цьому універсальному процесі залишається не вирішеним одне з найважливіших питань – становлення правових засад регулювання інформаційних відносин, пов'язаних з функціонуванням мережі Інтернет, а також дослідження сучасного стану і перспектив розвитку такого регулювання. Для України проблема правового регулювання Інтернет-ресурсів або іншими словами інтернет-відносин пов'язаних разом з ними є надзвичайно актуальною з огляду на процес становлення національного інформаційного суспільства в нашій країні, а також визначення шляхів інтеграції до світового інформаційного суспільства. Сучасний період розвитку неможливо уявити без постійного

інформаційного обміну, що відбувається за допомогою системи мережі Інтернет [2].

Серед великої кількості інтернет-ресурсів не можемо не виділити виникнення інноваційного суспільного явища – соціальні мережі, які на стадії свого становлення використовувалися передусім для спілкування та розваг. Поряд із цим на їх сторінках можна було побачити інформацію про користувачів, послухати музику, переглянути світлини або відеозаписи. Проте вже зараз ми спостерігаємо, що соціальні мережі стають також повноцінним інструментом для бізнесу, що обумовлено присутністю в мережах цільової аудиторії та можливістю спілкування з живими людьми. Таким чином, соціальні мережі виступають як окрема сфера для виникнення, зміни або припинення цивільних правовідносин [3]. Варто зауважити, що на сьогодні відносини, що виникають у соціальних мережах, регулюються передусім локальними актами цих мереж, які встановлюють основні правила їх користування. Самі соціальні мережі зазвичай не несуть відповідальності за порушення прав інших осіб, про що вони прямо зазначають в угодах користувачів під час реєстрації. При чому питання захисту інформації у цій сфері у більшості випадків залишається поза сферою правого регулювання. Хоча в Україні і наявні окремі нормативно-правові акти у сфері інформатизації, законодавець не приділяв належної уваги правовідносинам, що виникають у соціальних мережах. Це створює загрозу для прав, свобод та законних інтересів користувачів соціальних мереж на території України, а отже вимагає як подальшого наукового дослідження, так і вдосконалення національного законодавства. З метою прискореного розвитку інформаційного суспільства в державі був прийнятий Закон України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки» від 9 січня 2007 р. № 537-V [4].

Слід також зазначити, що правове регулювання засобів масової інформації – традиційна сфера для науки цивільного та багатьох інших галузей права. З правової точки зору, виникає ситуація, коли законодавство та правозастосовна практика у галузі цивільно-правового регулювання реалізації прав і свобод людини не встигають за розвитком Інтернету. Йдеться не просто про законодавче врегулювання діяльності інтернет-ресурсів, а про те, щоб позначити концептуальне ставлення законодавця до тих нових явищ, які виникли недавно, у зв'язку з якими необхідно повною мірою забезпечити права і свободи людини в Інтернеті. Нині кількість правових норм стосовно регулювання інформаційних відносин у мережі Інтернет є незначною. Норми, які можна застосувати до відносин, що виникають в Інтернеті, знаходяться в різних законодавчих актах. Ці відносини мають свою термінологію, специфіку, перетинаються з багатьма галузями права, тим не менше, жодна наявна галузь не може повною мірою їх регулювати внаслідок відмінностей Інтернет-відносин. Іншими словами, необхідно адаптувати норми, що регулюють інформаційні відносини, до віртуального

середовища. Водночас виникла гостра необхідність розроблення спеціальних правил, які б ураховували особливості саме Інтернет-відносин, створення норм міжнародного та національного законодавства, спрямованих на їх ефективне регулювання.

Отже, з точки зору аналізу інформаційного суспільства важливим є питання задоволення інформаційних потреб суб'єктів інформаційних відносин і проблема доступу до інформації. Варто зазначити, що розвиток нормативної бази є необхідною умовою рішення багатьох проблем інформаційного суспільства. Серед них – цифрова нерівність країн і регіонів, проблема правового регулювання мережі Інтернет, електронної комерції й оподаткування в цій сфері, питання інтелектуальної власності, проблема забезпечення безпеки і конфіденційності інформації, можливість психологічного впливу на індивідуальну й суспільну свідомість, використовуючи сучасні інформаційно-комунікаційні технології. Необхідно визнати, що вирішення цих проблем залежить насамперед від інформаційної політики України в цілому. Успішність інформаційної політики на національному і навіть на міжнародному рівні залишається одним з основних факторів, що впливають на розвиток глобального інформаційного суспільства. Для формування адекватного інформаційного законодавства необхідно забезпечити передусім вироблення загальної стратегії інноваційного розвитку, в рамках якої виробляються закони; вивчення досвіду розвинених країн та міжнародних вимог до сфери інформатизації; визначення проблем інформаційного суспільства та усунення їх за рахунок систем регулювання; аналітичне забезпечення законодавчих ініціатив; а також насамперед публічність законодавчого процесу [5, с. 305].

Отже, визначення на державному рівні важливості використання Інтернет, забезпечення безпеки і конфіденційності інформації, визнання його значення для інформаційного обміну і реалізації права на інформацію громадян України є надзвичайно важливим моментом для розвитку нашого інформаційного суспільства.

Список використаних джерел

1. Безпека в інтернеті. Електронний ресурс. URL: <https://pon.org.ua/novyny/5427-bezpeka-v-nternet-scho-potrbno-znati.html> (дата звернення: 22.04.2021).
2. Шахбазян К. С. Міжнародно-правові основи регулювання відносин в мережі Інтернет: дис. канд. наук: 12.00.11. 2009.
3. Bobbie Johnson. Facebook information should be regulated, survey says. The Guardian. 5 June 2008. URL: https://www.theguardian.com/technology/2008/jun/05/privacy.socialnetworking?g_u src=rss&feed=technologyfull (дата звернення: 22.04.2021).
4. Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки: Закон України від 9 січня 2007 року за № 537-V. URL:

<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/537-16#Text>. (дата звернення: 22.04.2021).

5. Шашенков Я.О. Правове регулювання інформаційних відносин в Інтернет-просторі. *Держава і право. Юрид. і політ. науки : зб. наук. пр.* 2010. Вип. 48. 303-308 с.

Мацук С.

*студентка юридичного факультету
Західноукраїнського національного університету
Науковий керівник: к.ю.н., доцент
кафедри цивільного права і процесу ЗУНУ
Труфанова Ю.В.*

ОСОБЛИВОСТІ ПРЕДМЕТУ ДОГОВОРУ ПОЗИЧКИ

Договір позички - це домовленість двох сторін, за якою одна сторона (позичкодавець) безоплатно передає або зобов'язується передати другій стороні (користувачеві) річ для користування протягом встановленого строку. Це визначення викладено у Главі 60, а саме Статті 827 чинного Цивільного кодексу України [6].

Серед інших договорів, договір позички займає самостійне місце і являється безоплатним, проте володіє як усною так і письмовою формою. Він є основною вихідною моделлю, на базі якої будується регулювання цивільно-правових відносин.

Позичка все більше зустрічається серед договорів, у зв'язку із своєю універсальністю. Вона може укладатись як відносно об'єктів, без визначеної вартості, так і для земельних ділянок, автомобілів і т.д. Найбільш популярною для договору позички була культурна сфера, проте, попит на договір позички з'являється і в підприємницькій сфері. Поширеність його використання також обумовлена тим, що він може застосовуватись як фізичними, так і юридичними особами та залишає простір для індивідуальних питань, використовуючи норми закону у своїх інтересах відносно до правової ситуації.

Своєрідність договору позички полягає в тому, що, передаючи річ у користування, позичкодавець не отримує зустрічної вигоди. З огляду на це, безоплатність як системоутворювальний фактор стала причиною виділення договору позички як самостійного виду договорів про передання майна в користування [4, С.127-131].

Предметом договору позички, як правило, є індивідуально визначені речі. Речі визначені родовими ознаками не можуть складати предмет даного договору. Це пов'язано з тим, що за договором позички позичкодавець передає користувачеві річ лише для користування, останній зобов'язується повернути позичкодавцю річ після закінчення строку дії договору (якщо строк у договорі позички не зазначений, то на